

SURORI ÎN LUNA DE MIERE

Gwyneth Rees

Traducere din limba engleză:

Alina Simuț

 CORINT JUNIOR

— Ai lucrat foarte bine, Poppy, mi-a spus profesorul meu de limba engleză, domnul Anderson, când mi-a înapoiat referatul despre carte. Îmi place în mod deosebit felul în care ai prezentat personajul negativ – foarte atent și perspicace. Bravo!

— Mulțumesc, am bolborosit eu, simțind cum mă îmbujorez, pe când îmi împingeam ochelarii mai sus pe nas.

Domnul Anderson probabil că este cel mai grozav – și mai drăguț – profesor din școala noastră și știu că nu sunt singura din clasa mea un pic în limbă după el. Prietena mea, Anne-Marie, care stă lângă mine, mă înghionti cu cotul. Știam că avea să înceapă să mă tachineze în legătură cu domnul Anderson de îndată ce va suna clopoțelul.

Era ultima oră de vineri după-amiază, iar domnul Anderson ne dăduse zece minute să terminăm o schiță și să-i dăm un titlu. Apoi trebuia să dăm desenul elevului de

lângă noi, acesta să-l ia acasă și să scrie o poezie potrivită, pe care să o citească la ora de vinerea următoare. Domnul Anderson vine întotdeauna cu asemenea activități pe care să le facem la finalul zilei, vinerea după-amiază. În mod normal, aș fi desenat în grabă, odată cu toți ceilalți, încercând să fac tema pentru acasă a lui Anne-Marie cât mai dificilă, dar astăzi inima mea nu prea avea chef de așa ceva. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la sora mea vitregă, Amy, și la cât de dor avea să-mi fie de ea. Apoi, cu câteva minute înainte de a pleca, mi-a venit dintr-odată o idee pe care să o schițez.

— Vai, Sadie! exclamă domnul Anderson când ajunse la banca din spatele meu.

M-am întors să văd de ce era atât de mirat și am văzut că Sadie Shaw (care, din nefericire, stă chiar în spatele meu) desenase o pasăre împăiată întocmai precum cea de la catedra de arte. Era frumos desenată, dar Sadie folosisese culoarea roșie ca să adauge o tăietură fermă, din care se scurgea sânge, dintr-o parte în alta a gâtului păsării. Titlul pe care îl scrisese era „CRIMĂ”.

— *Tu* la ce te uiți? rosti ea printre dinți când mă văzu că o privesc încremenită.

Sadie e nouă la noi în școală, a venit cu câteva săptămâni în urmă, la mijlocul clasei a VIII-a. În ciuda faptului că suntem rude, nu-mi aduc aminte s-o fi întâlnit pe Sadie

înainte de prima ei zi în școala noastră. Nici măcar nu aş fi ştiut cine era dacă mama nu i-ar fi recunoscut numele când i-am spus că avem o colegă nouă. Până acum, Sadie evitase să vorbească cu mine şi lăsase clar să se înţeleagă faptul că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-mi fie prietenă. Eu nu am mai încercat să fiu drăguţă cu ea după cea de-a doua săptămână, când, în toaleta fetelor, Sadie m-a bruscat şi m-a ameninţat că îmi va face viaţa jalnică dacă voi spune cuiva adevărul despre noi. I-am spus că nici eu nu voiam ca cineva să afle, deci îmi convenea de minune să păstrăm secretul.

Sadie era rece şi indiferentă cu toată lumea şi destul de curând au început să circule prin şcoală tot felul de zvonuri despre ea. Cel mai răspândit era cel potrivit căruia ea ar fi fost nepoata delincventă a domnului Jamieson şi că fusese exmatriculată de la şcoala de la care venise. Zvonul acesta se datora faptului că seamănă puţin cu el (amândoi au părul roşcovan, ochi albaştri şi o privire deseori încruntată); pe deasupra, fusese văzută intrând la el în birou de câteva ori. Exista, de asemenea, zvonul mai colorat pe care îl răspândise cineva că tatăl ei era asasin! Eu mă duşesem direct acasă şi o întrebasesm pe mama dacă aşa ceva putea să fie adevărat, iar ea îmi spusese că se îndoia că ar fi fost real, dar, având în vedere că nu mai ţinuse legătura cu tatăl lui Sadie de ani întregi, nu-mi putea spune nimic sigur.

Bineînțeles, știu că nu are rost să cred în zvonuri, dar Sadie părea, categoric, cu mult mai dură decât majoritatea puștilor din școala noastră și nimeni nu voia să se pună rău cu ea. Se mutase la relativ micuța noastră școală gimnazială venind de la o școală generală mare din cealaltă parte a orașului. Anne-Marie, care pare întotdeauna a ști totul despre toată lumea, zicea că se mutase într-una din casele noi, vizavi de parc. (Pe mama o interesa acel aspect mai mult decât orice altceva, spunând că se întreba de unde avusese bani de casă tatăl lui Sadie.)

Poate că Sadie părea rece și detașată la prima vedere, dar, fără îndoială, erau câteva lucruri care o pasionau. Cel mai evident era arta. De când ajunsese, o impresionase încontinuu pe profesoara noastră de desen cu lucrările pe care le făcea, deși, alaltăieri, când domnișoara Hodge adusese păsările împăiate pentru ca noi să facem schițe după ele, Sadie își lăsase foaia de hârtie complet goală, spunând că era o cruzime să fie ucise animalele doar pentru a fi împăiate.

— Poate că au murit din cauze naturale și apoi au fost împăiate, spusese Anne-Marie rânjind.

— Nici măcar nu contează cum au murit! îi răspunsese Sadie imediat, furioasă. Nu împăiem oameni ca să-i expunem și *pe ei*, nu-i așa? Atunci, de ce ar trebui să facem asta cu animalele?

— Din aceleași motive pentru care mâncăm animale, și nu oameni, presupun, comentase Katy Clarkson cu aroganță. Pentru că nu sunt atât de sus în lanțul trofic.

Stârnise o dezbatere încinsă în clasa noastră, iar domnișoara Hodge păruse cu adevărat ușurată când sunase clopoțelul.

Domnul Anderson se cocoță pe marginea pupitrului lui Sadie, entuziasmându-se la vederea desenului ei și punându-i întrebări despre acesta. Ar fi un adevăr spus doar parțial dacă aș aminti că restul fetelor din clasa noastră erau invidioase. (Dacă ar fi vreun profesor din școala noastră care ți-ai dori să stea sprijinit de banca ta, acela este, cu siguranță, domnul Anderson.)

— Sadie categoric pune punctul pe „i” în această chestiune, spuse domnul Anderson, ținând ridicat desenul ei, ca să ni-l arate și nouă.

— E cât se poate de adevărat! încuviință Sadie furioasă. Împăierea este o chestiune foarte grosolană, iar școala nu ar trebui să permită în incintă păsări împăiate – sau orice alt animal împăiat!

— O... K..., domnul Anderson aruncă o privire serioasă spre Katy și prietena ei, Julia Munro, pentru a le face să se oprească din chicotit. Deci, Sadie, văd că ești foarte hotărâtă în legătură cu această chestiune. Poate vei reuși să convingi consiliul școlii să supună acest subiect unei discuții mai amănunțite.

— Consiliul școlar este inutil, spuse Sadie în batjocură. S-a făcut unul la școala la care am fost. Toți erau marionetele profesorilor.

Domnul Anderson spuse ceva, dar eu nu am înțeles exact, pentru că mă simțeam mult prea umilită și am alunecat înapoi pe scaun. Fusesem aleasă reprezentantul clasei a VIII-a în consiliul școlii noastre la începutul anului școlar, după ce scrisesem un eseu, evident laudativ, despre motivul pentru care eu consideram că eram potrivită pentru o asemenea funcție. Speram ca nimeni să nu aducă aminte de chestiunea aceasta chiar acum.

Bineînțeles că, imediat, Anne-Marie (care are puțin gura mare) a anunțat:

— Poppy este în consiliul școlii.

— Taci, Anne-Marie, am rostit eu printre dinți, aplecându-mi capul înainte și lăsându-mi părul să cadă peste față ca nimeni să nu mă vadă că roșesc. (Am părul castaniu, până la umeri, și de obicei mi-l leg la spate, dar azi aveam câteva pete pe față pe care încercam să mi le ascund.)

— Să nu-mi spui că aceea e insigna ta de consilier școlar, Poppy.

Sadie arăta cu degetul spre mica broșă din păslă, în formă de floare, prinsă cu acul de gulerul jachetei mele, aflate pe spătarul scaunului.

— Arată ca și cum ar fi fost făcută de un copil de cinci ani.

— De fapt, de patru ani, i-am replicat cu înverșunare.

Amy făcuse broșa aceea ca dar de despărțire și mi-o dăduse în acea dimineață, tocmai când ieșeam pe ușă să merg la școală.

A sunat clopoțelul și s-a creat o vânzoleală nemaipomenită și hohote de râs, în timp ce elevii au schimbat desenele între ei și s-au pregătit să plece.

— Voi trei schimbați între voi, spuse domnul Anderson, deoarece Sadie nu avea colegă de bancă.

Sadie i-l dădu repede pe al ei lui Anne-Marie, iar eu nu am apucat nici măcar să arunc o privire la schița lui Anne-Marie, că ea mi-o împinse direct în ghiozdan. Astfel, a mai rămas doar a mea, pe care, evident, urma să i-o dau lui Sadie.

Schițasem chipul unei fetițe cu o coafură afro, nepieptănată și îi dădusem numele de Amy. Acum parcă nu îmi mai doream să mă despart de ea. Îmi imaginam cum Sadie o mototolește și o calcă în picioare.

Oricum, Sadie părea că puțin îi pasă, dar, din nefericire, domnul Anderson observă că se întâmplă ceva.

— Ce este, Poppy?

Deodată, am simțit că am lacrimi în ochi când mi-am amintit că Amy nu avea să fie acolo să mă întâmpine când urma să ajung acasă. A trebuit să fac *un efort* ca să mă adun.

— Nu, am bombănit eu, în timp ce i-am înmănat desenul lui Sadie și am scos un șervețel din ghiozdan.

Mi-am dat jos ochelarii, de care, în orice caz, nu am nevoie decât atunci când trebuie să citesc de pe tablă, și m-am șters repede la ochi. Atunci am observat-o pe Sadie că se uită insistent la mine.

— Ce e? am întrebat eu îmbufnată.

— Nimic, spuse ea cu un zâmbet fugar. Doar că... nu arăți nici pe departe la fel de inteligentă fără ochelari.

— Zău, așa... mersi, am mormăit eu.

— Am făcut doar o observație, atâta tot. Ochelarii *chiar* îi fac pe oameni să pară mai isteți. E destul de ciudat, ținând cont de faptul că îi porți doar pentru că ai vederea slabă, nu-i așa?

M-am uitat urât la ea. Îmi urăsc ochelarii, dar am considerat că este esențial să mi-i pun înapoi pe nas în loc să-i pun în ghiozdan, așa cum fac de obicei la sfârșitul orei. Nu voiam ca Sadie să creadă că mie îmi pasă de ceea ce crede *ea*.

— Vii, Poppy? întreabă Anne-Marie nerăbdătoare.

Aproape uitasem că ea se afla încă acolo. M-am grăbit să o prind din urmă. Anne-Marie poate fi o pacoste câteodată, dar noi am fost colege în clasele primare și suntem prietene de foarte mult timp. Nu am fost niciodată *cele mai bune* prietene, dar, când am intrat la școala gimnazială,

majoritatea celorlalți prieteni ai noștri au mers la școli diferite, așa că ajunseseam să fim mai apropiate.

În clasa a VII-a, eu mi-am făcut repede o nouă *cea mai bună* prietenă, pe nume Olivia, iar Anne-Marie a fost geloasă, lucru destul de ciudat, dar apoi Olivia s-a mutat, chiar înainte ca noi să începem clasa a VIII-a. Anne-Marie spusese că mai aveam o șansă să fiu prietena ei cea mai bună dacă voiam, chiar dacă ea avea alte prietene acum, și mărturisesc că lucrul acesta m-a făcut să-mi dau seama că e importantă și loialitatea într-o prietenie – nu e vorba doar despre cât de „apropiate” sau „pe aceeași lungime de undă” sunt cele două.

Totuși mi-e dor de Olivia. Eu și Anne-Marie nu vedem întotdeauna lucrurile la fel și trebuie să fiu mult mai atentă la ceea ce îi spun. Pe deasupra, chiar m-a făcut odată de rușine, în clasa a VII-a, spunând tuturor ceva ce eu îi împărtășisem în secret.

Îmi ceruse mie și câtorva dintre fete să votăm cine era cel mai drăguț profesor din școală, punându-ne să completăm un chestionar prostesc în care trebuia să dăm note de la 1 la 5 pentru fiecare calitate pe care o enumerase ea. Una dintre calități era „frumusețea fundului”, iar ea voia să știe de ce nu-i dădusem domnului Anderson 5 puncte. Așa că i-am spus sincer că îi scăzusem un punct pentru că, atunci când își dăduse jos sacoul, cu o zi în

urmă, observasem că, în comparație cu câțiva dintre ceilalți candidați, avea un fund destul de gras. Și că, dacă îi dădeam punctaj maxim posteriorului musculos și compact al domnului Christie, profesorul nostru de educație fizică, atunci, cu toată sinceritatea, nu puteam să-i dau aceeași notă profesorului nostru de engleză.

Anne-Marie crezuse că era o chestie comică și o repetase aproape în fața tuturor. Apoi Julia Munro – care poate fi foarte răutăcioasă câteodată – i-a spus întâmplarea domnului Anderson în fața întregii clase, câteva zile mai târziu. Am crezut că mor de rușine în ziua aceea și chiar și acum, când îmi aduc aminte, încep să roșesc. Olivia nu vrusese deloc ca eu să fiu prietenă cu Anne-Marie după aceea, dar Anne-Marie fusese atât de insistentă în încercarea de a mă recâștiga ca prietenă, încât în cele din urmă am fost de acord să o iert. Și, evident, am fost foarte bucuroasă că am făcut acest lucru când Olivia mi-a spus că tatăl ei primise un nou loc de muncă și urmau să se mute în vacanța de vară.

— Care e problema, Poppy? mă întrebă acum Anne-Marie, în timp ce ieșeam din clasă, iar Sadie venea imediat în urma noastră. Mi s-a părut că ai fost tristă toată ziua.

— N-am nimic, am mințit eu, fără să vreau să pomenesc de Amy, de vreme ce ne auzea Sadie.

— Poate că e vorba despre ceva siropos, cum ar fi faptul că i-a murit hamsterul, spuse Julia, venind în spatele nostru.

Anne-Marie se întoarse brusc.

— Nu-i de glumit cu așa ceva! ripostă ea. Hamsterul meu a murit săptămâna trecută și am fost foarte supărată!

Anne-Marie este o adevărată iubitoare de animale și, de când o cunosc, a avut foarte multe animale de companie.

— Katy mi-a spus că ai organizat o înmormântare în grădina ta din spate și că i-ai făcut chiar și o micuță piatră funerară, spuse Julia cu dispreț. Ce scrie pe ea? *Aici odihnește Hammy*. Începu să râdă.

— Îl chema Squeaky și era ca un membru al familiei. Și e cât se poate de firesc să organizezi o înmormântare pentru un animal de casă. Nu-i așa, Poppy?

Anne-Marie se uită la mine să o susțin. Dar, înainte să pot spune ceva, Sadie rosti încet, evlavioasă:

— E normal ca *oamenii* să organizeze înmormântări. Dar să ții una pentru un hamster e nefiresc și destul de prostesc, dacă vrei să știți părerea mea.

— Da... ei bine, nu te-am întreat! replică Anne-Marie.

— Poate ar fi fost mai bine să-l împăiezi, Anne-Marie, am sugerat eu cu nonșalanță.

În acel moment, Anne-Marie a trebuit să plece în grabă ca să nu întârzie la lecția de pian pe care o are vinerea, după școală. Astfel, am rămas singură cu Sadie.

— Deci cine e Amy? întrebă Sadie, înainte ca eu să pot scăpa de ea.

Am oftat. Poate ar trebui să-i dau o șansă. Poate că, dacă i-aș spune, aș descoperi că are *cu adevărat* o inimă sub toate acele straturi dure.

— Amy e fetița pe care mama a luat-o în plasament, i-am explicat eu. A plecat azi dimineață. Va fi adoptată.

— Oh...

Păru destul de preocupată și, doar pentru o secundă, am crezut că poate va spune ceva înduioșător. Dar bineînțeles că m-am înșelat.

— Tata mi-a spus că mama ta ia în plasament copii de la alți oameni. Făcu o pauză. De ce face asta? Nu e fericită cu fata pe care o are?

Și îmi zâmbi răutăcios înainte de a pleca în mare grabă.